

[Poul Møller.]

sammen. Når man har ført lánepolitikken så energisk, som man har, har man camoufleret de faktiske tilstande for det danske folk, indtil man nu er nået dertil, at man ikke kan camouflere længere.

Der er talt om siksak i dag. Er der noget område, hvor der har været ført siksakpolitik, så er det vel valutapolitikken. I de 11 år, socialdemokratiet har haft magt dertil, har vi bevæget os fra valutakrise til valutakrise. Regeringen kan ikke i sandhed sige, at den har været i stand til at bekæmpe inflationen. Jeg vil ikke bestride, at den har gjort, hvad den kunne, men den har ikke været i stand dertil. Vi har måttet gennemføre kriseforlig, det første i 1954, det næste i 1955, det næste i 1957, det næste i 1960, i 1962, og i 1963 er gennemført nye kriseforanstaltninger og atter i februar 1964. Det viser, hvordan man har måttet arbejde med valutakriser ustandselig under denne regering. Nu har man altså fået sig en valutareserve; man har lånt den, men at man skulle kunne sige, at vor økonomiske politik er lykkedes, når man har lånt den likviditet, vi lever højt på, det vil jeg bestride.

Den højtærede statsminister gjorde nogle bemærkninger om jordlovene og spurgte, hvorfor oppositionen ikke havde fremsat forslag om nye jordlove; så må jeg straks bede om tilladelse til et citat. Mandag den 22. juli 1963 skrev den højtærede statsminister i Aktuelt:

„Regeringen er i gang med sine overvejelser. Nye forslag er under udarbejdelse. Det er klart, at der må en rimelig tid hertil. Og at der bagefter skal være rimelig tid til forhandling af forslagene.“
Og senere:

„Regeringen vil stræbe efter at have sine forslag (eller den mest presserende del af dem) rede til fremsættelse i løbet af oktober. Til den tid vil boligministerens tre love formentlig også være klar til ny fremsættelse — i lyset af de forhandlinger i udvalget og med kommunerne, der har fundet sted i mellemtiden.

Syv jordlove vil derefter kunne forhandles i folketinget.“

Vi fik ikke disse forslag, det var ikke kun i juli måned, den højtærede statsminister mente det; også den 12. august 1963 skrev den højtærede statsminister — denne gang i B. T., som det ærede medlem hr. K. B. Andersen er så glad for:

„Den store deltagelse i afstemningen og det klare resultat indeholdt ikke blot en forkastelse af de fire jordlove, men samtidig en kraftig appel til alle partier om at gøre arbejdet om. Denne udfordring kan intet parti sætte sig ud over. I et parlamentarisk demokrati er det naturligvis regeringen, der må gå i spidsen med nye forslags udarbejdelse. Men hvis venstre og konservative ikke mener at kunne acceptere hovedlinjerne i de nye forslag, kan de ikke denne gang nøjes med passivt at afvise dem.“

Vi fik ikke de nye forslag. Så sent som den 3. september 1963 siger den højtærede statsminister i Fyns Tidende:

„I åbningstalen vil man finde, at de jordpolitiske oplæg er udtryk for den fulde hensyntagen til og respekt for folkeafstemningens afgørelse.“

Og senere hedder det:

„I dag synes jeg ikke, der er nogen tvivl om, hvordan de ny jordlove skal se ud.“

Se, højtærede statsminister, dette var jo så forjættende og lovende for os, at vi sagde: vi kan og må regne med, at regeringen herefter kommer med sine jordlovsforslag. Kunne statsministeren udtale sig trende gange i træk så tydeligt, uden at meningen var, at der måtte komme jordlovsforslag? Men de kom altså ikke. Det er det eneste, vi kan konstatere i dag.

Hvad enten man nu ser på boligpolitikken på den ene eller den anden måde — det vil jo komme til at svirre i luften i de kommende måneder med tal og statistikker — så er det en kendsgerning for os alle sammen, at boligproblemet ikke er løst, at boligrestriktionerne ikke er afviklet, og at bolig-